

Людмила ЗАЙКА,
Національний університет оборони України
імені Івана Черняхівського, м. Київ

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ НА ЗАСАДАХ ТЕХНОЛОГІЇ ІМІТАЦІЙНОГО МОДЕЛЮВАННЯ

У статті розглядається інноваційна педагогічна технологія імітаційного моделювання та її ключові поняття: «технологія», «педагогічна технологія», «інноваційна технологія», «імітаційне моделювання». На підставі аналізу сучасних досліджень обґрунтовується технологія імітаційного моделювання у контексті формування професійної компетентності магістрів військового управління.

Ключові слова: *інноваційна технологія; імітаційне моделювання; педагогічна технологія; технологія навчання; технологія імітаційного моделювання.*

Постановка проблеми у загальному вигляді. Світові процеси гуманізації освіти, її орієнтація на розкриття особистісного потенціалу навчених зумовили виникнення й удосконалення нових освітніх технологій. Вимогою сьогодення стає впровадження інноваційних технологій в навчальний процес як один із пріоритетних напрямів державної політики в освітній сфері (Національна стратегія розвитку освіти в Україні на період до 2021 року).

Освітній процес військового навчального закладу представляє собою організовану, цілеспрямовану взаємодію учасників навчального процесу з метою формування у майбутніх фахівців компетентності, розвитку мислення, творчих здібностей, особистісних якостей. Можна зазначити, що загальною метою навчального процесу є комплексне педагогічне забезпечення всебічного розвитку військових фахівців, що обумовлює формування їхньої професійної компетентності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, в яких започатковано вирішення даної проблеми та на які опирається автор. Аналіз досліджень, присвячених сучасним тенденціям в освіті, дозволяє пов'язувати актуальні

питання модернізації навчального процесу з розвитком його структури через зміни функцій та змісту її компонентів. Одним із них є технології навчання. Виникає потреба визначення та впровадження в навчальний процес найбільш ефективних інноваційних технологій формування професійної компетентності майбутніх магістрів військового управління.

Мета статті – за результатами теоретичного аналізу сучасних досліджень обґрунтувати педагогічну технологію, яка є найбільш доцільною для формування професійної компетентності майбутніх магістрів військового управління.

Виклад основного матеріалу дослідження. У психолого-педагогічній літературі сутність поняття «формування» розглядається як процес комплексного цілеспрямованого розвитку, удосконалення та становлення особистості під впливом зовнішніх чинників (навчальний процес, військове середовище та ін.) та внутрішніх (особистісних) чинників – індивідуальних якостей (самоусвідомлення, самовизначення) [1–4].

Визначають різні підходи до формування компетентності в навчальному процесі [5–8]. Так, відмічається необхідність формування окремих складових професійної компетентності: теоретичної та практичної, при якій перша передбачає формування прогностичних, проєктивних та рефлексивних вмінь, а друга, практична, формування організаційних та комунікативних вмінь. На додаток до когнітивної складової (знання, вміння, навички) пропонується формування досвіду, емоційної та вольової складової, стилів поведінки: досягнення, співробітництво, вплив. Також передбачається формування професійних знань, професійних вмінь, професійних позицій та професійних якостей, тощо.

Процес формування відбувається у відповідності до основних концепцій, специфічних закономірностей, принципів організації та принципів управління діяльністю тих, хто навчається, в цілісному педагогічному процесі. При традиційних підходах такий процес розглядається в основному як діяльність викладача [9–11]. В схемах організації навчального процесу той, хто

навчається, займає підпорядковане положення, а представлені таким чином технології навчання виглядають слабкими. Але, як показує практика, лавиноподібне зростання обсягу інформації професійної спрямованості та високий рівень вимог до результатів навчання ускладнює процес організації навчального процесу та взаємодії його учасників.

Особливості взаємозв'язку між компонентами навчального процесу при сучасному компетентнісному підході відображені на рисунку, в основу якого покладені певні технології [12].

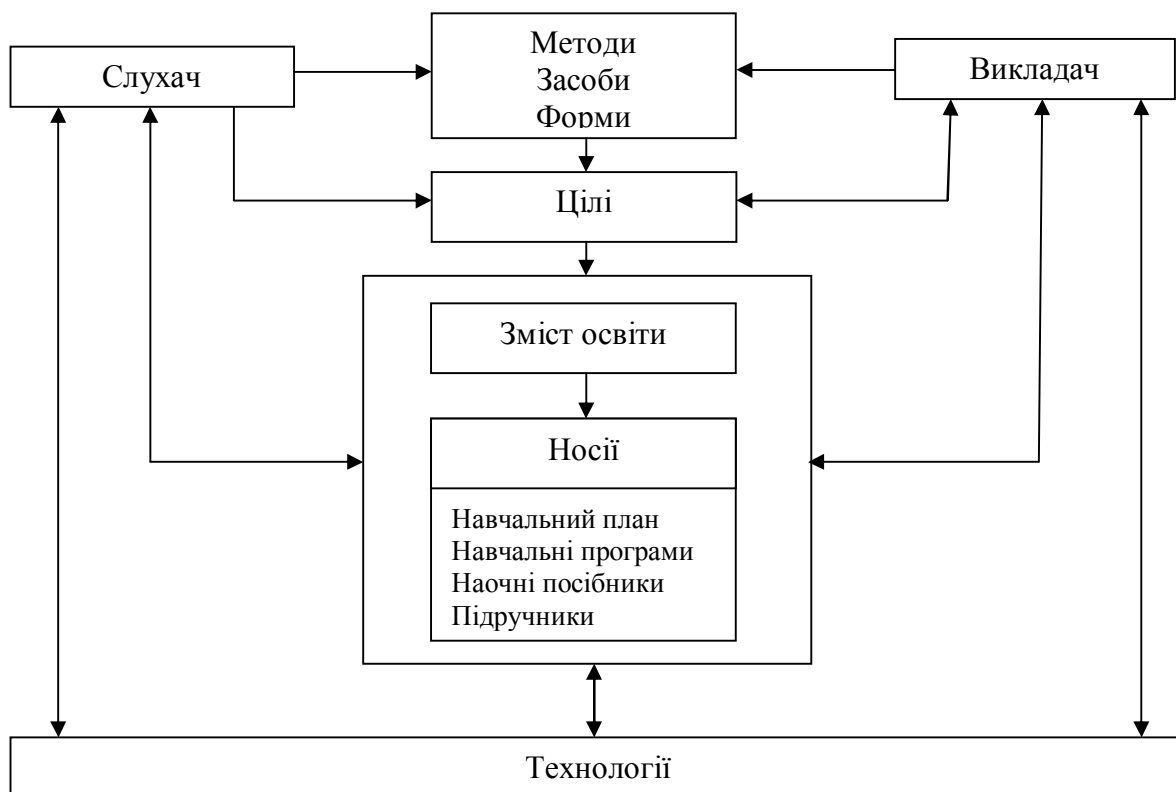

Рисунок – Взаємозв'язок між компонентами навчального процесу при компетентнісному підході

Необхідно зазначити, що механізми реалізації компетентнісних основ змісту освіти при традиційних технологіях, які спрямовані насамперед на репродуктивну діяльність, розвинуті недостатньо. Компетентнісний підхід в освіті вимагає переходу від традиційних методів, форм, засобів, методик формування професійної компетентності до нових педагогічних технологій, що ставлять на головне понятійне дидактичне мислення.

Таким чином, для вирішення проблеми формування професійної компетентності в контексті нашого дослідження доцільно розглядати в якості системоутворюючого каркасу навчального процесу технологію підготовки; застосовувати технологічний підхід до аналізу педагогічних процесів; розглядати використання саме технологій, новітніх технологій та можливості адаптації традиційних технологій навчання до розвитку педагогічної системи формування професійної компетентності спеціалістів у військовому навчальному закладі.

Слово «технологія» походить з грецької «*techné*», що значить «мистецтво, майстерність, вміння», «*logos*» – «слово, вчення». Дослівно, «технологія» – наука про майстерність. У широкому сенсі слова «технологія» – це наука про закони функціонування будь-якої складної системи (виробництво, соціум, освіта та інше) [13].

Педагогічна технологія як напрямок зарубіжної педагогіки виник на вимогу підвищення ефективності навчального процесу, гарантованим досягненням тих, хто навчається, запланованих результатів навчання. Словосполучення «педагогічна технологія» є перекладом з англійської «*an educational technology*» – «освітня технологія». Використовуються також наступні близькі терміни: *technology in education* – технології в освіті; *technology of education* – технології освіти.

Дослідники підкреслюють, що педагогічна технологія займає своє законне місце серед інших технологій, оскільки володіє східними з будь-якою технологією критеріями, а саме: концептуальність, цілеспрямованість, організованість, керованість, прескриптивність, процесуальність, прагматичність, оптимальність, відтворюваність [14].

Асоціація з педагогічних комунікацій і технологій США трактує педагогічну технологію як комплексний, інтегрований процес, який включає людей, ідеї, засоби і способи організації діяльності для аналізу проблем, що охоплюють основні аспекти засвоєння знань. У «Глосарії термінів з технологій освіти» (Париж, ЮНЕСКО) це поняття сформульовано як системний метод

створення, застосування і визначення всього процесу викладання та засвоєння знань з урахуванням технічних і людських ресурсів та їх взаємодії, завдання якого – оптимізація форм освіти.

У монографії «Педагогічні технології у безперервній професійній освіті» (А. Алексюк, П. Воловик, С. Сисоєва та ін.) педагогічна технологія витлумачена як раціональний спосіб досягнення свідомо визначеної освітньої (навчальної, виховної) мети; наука; педагогічна система; педагогічна діяльність; системно-діяльнісний підхід до освітнього (навчального) процесу; система знань; мистецтво педагога; модель; засіб оптимізації і модернізації освітнього процесу; процесуальний компонент (складова) освітнього (навчального) процесу; інтегративний підхід в освіті.

О. Дубасенюк у свої працях наголошує, що деякі дослідники (Дж. Брунер, П. Кенес-Комоський та ін.) ототожнюють технологію навчання з процесом комунікації, інші (О. Малібог, Т. Сакамото, Ф. Янушкевич) в освітній технології об'єднують засоби і процес навчання чи пропонують розглядати її з позиції наукової організації навчального процесу (О. Богомолів, Д. Гасс, та ін.).

Педагогічна технологія розглядається також як педагогічно і економічно обґрунтований процес досягнення гарантованих, потенційно відтворюваних, запланованих педагогічних результатів, який включає формування знань і вмінь; наука про розвиток, освіту, навчання і виховання особистості на основі позитивних загальнолюдських якостей та досягнень педагогічної думки, основ інформатики [15].

Разом з тим, привертає увагу в сучасній психолого-педагогічній літературі амбівалентність використання поняття «педагогічна технологія» та його варіацій: «освітні технології», «технологія навчання».

Український дослідник І. Дичківська виокремлює три рівні функціонування поняття «педагогічна технологія». Перший – загальнопедагогічний: загальнопрактична, загальновиховна технологія характеризує цілісний освітній процес у даному регіоні, освітньому закладі, на певному рівні навчання чи виховання. У цьому випадку педагогічна технологія

тотожна педагогічній системі: вона містить сукупність цілей, змісту, засобів і методів навчання (виховання), алгоритм діяльності суб'єктів і об'єктів процесу. Другий рівень – предметно-методичний: педагогічна технологія застосовується в якості «окремої методики», тобто як сукупність методів і засобів для реалізації певного змісту навчання та виховання в межах одного предмета, групи, педагога. На третьому рівні педагогічна технологія використовується як локальна (модульна) і являє собою технологію окремих частин навчально-виховного процесу, вирішення окремих дидактичних і виховних завдань, як-от: технологія окремих видів діяльності, формування понять, виховання окремих особистісних якостей тощо.

Відповідно до цих рівнів розмежовують поняття «освітня технологія», «педагогічна технологія», «технологія навчання», що визначаються їхніми цілями, завданнями, змістом.

У нашому дослідженні ми розглядаємо педагогічну технологію як змістовну техніку реалізації системи всіх компонентів педагогічного процесу, спрямовану на досягнення поставленої мети; системну педагогічну діяльність, яка реалізовує науково обґрунтований проект навчально-виховного процесу, відображає тактику реалізації освітніх технологій в певних умовах навчання.

Існує достатня кількість класифікацій педагогічних технологій: за авторами; за організаційними формами; за домінуючим методом навчання; за характером спілкування; за використаними засобами, тобто, в залежності від підґрунття, яке дослідники розглядають у цьому явищі. Так, Л. Машкіна виділяє методологічні, цільові та методичні педагогічні технології; О. Козлова – проблемні, концентровані, модульні, розвивальні, диференційовані, активні, ігрові, особистісно-орієнтовані, процесуально зорієнтовані тощо.

Збільшення різноманіття технологій, що застосовуються в освітньому процесі, на наш погляд, є необхідною умовою реалізації компетентісного підходу. Разом з тим, кожна з технологій не існує ізольовано від інших, постає питання ефективного їх комбінування для успішного досягнення цілей навчання.

В межах нашого дослідження доцільно виокремити ті педагогічні технології, які сьогодні спроможні більш ефективно забезпечувати формування у майбутніх магістрів військового управління їх професійної компетентності.

Так, серед технологій, що широко використовуються у ВВНЗ, виокремлюють традиційні та інноваційні. Традиційні технології поряд зі своїми позитивними рисами: науковістю, організаційною чіткістю педагогічного процесу, впливом особистості викладача, оптимальними витратами ресурсів при масовому навчанні, логічно структурованою подачею навчального матеріалу, орієнтацією на розвиток пам'яті, доступністю, тощо, мають певні недоліки. До основних з них відносять: характер відносин між викладачем та слухачем типу «суб'єкт-об'єкт», орієнтація на формування шаблонного мислення, відсутність орієнтації на розвиток творчого потенціалу, пригнічення ініціативи, однаковий підхід до всіх слухачів. Використання же інноваційних технологій, навпаки, дозволяє уникати багатьох проблем, ефективно та гарантовано досягати запланованих результатів навчання [16].

Інноваційні педагогічні технології пов'язані, насамперед, із впровадженням освітніх інновацій. Інноваційне (лат. «*innovatio*» – «оновлення, зміна») навчання – зорієнтована на динамічні зміни в навколишньому світі навчальна та освітня діяльність, яка ґрунтується на розвитку різноманітних форм мислення, творчих здібностей, високих соціально-адаптаційних можливостей особистості.

Треба зазначити, що розрізняють інноваційні технології навчання (англ. «*innovation technology of teaching*») та інноваційні технології в навчанні (англ. «*innovation technology in teaching*»). Перші розглядають сукупність прийомів роботи викладача, яка забезпечує досягнення поставленої мети навчання і яка є основою його наукової організації праці. Другі передбачають використання інновацій: технічних засобів навчання, методу проєктів (проєктна методика), навчання у співпраці, використання комп'ютерних програм та ін. [17].

Інноваційні технології поділяють за ознакою масштабності перетворень на: системні, модульні, локальні. Модульні та локальні інноваційні педагогічні технології використовуються як самостійні або як такі, що становлять елементи системних технологій [18].

Для нас має суттєвий позитивний потенціал застосування кредитно-модульної технології, але існують питання з ефективністю її використання. Після введення в військову систему освіти кредитно-модульної педагогічної технології залишилася традиційна система навчання [19].

Актуальним також є застосування професійно орієнтованої технології навчання як такої, що адаптована до формування професійної компетентності спеціаліста ВВНЗ та вміщує потенціал для організації особистісно-орієнтованого навчального процесу. Вважається, що з оволодінням викладачем основами проектування професійно орієнтованої технології починається нове педагогічне мислення: чіткість дидактичних цілей, навчання у контексті майбутньої професійної діяльності, структурність навчального матеріалу, якість методичної мови, обґрунтованість в управлінні пізнавальною діяльністю тих, хто навчається [20].

Крім того, доцільною для використання при підготовці магістрів військового управління є також педагогічна технологія контекстного навчання, яка була запропонована та розроблена А. Вербицьким. Вагоме місце в ній посідає моделювальна практика, що полягає у заміщенні реального об'єкта професійної діяльності його модельним логіко-почуттєвим відтворенням. Сутність діяльності полягає у відтворенні в аудиторних умовах відповідного до навчальних дисциплін квазіпрофесійного середовища, професійних відносин та дій через проведення навчальних (ділових) ігор, тренінгів, тощо. Використання імітаційних навчальних моделей передбачає застосування отриманих знань при вирішенні квазіпрофесійних завдань майбутньої діяльності.

Разом з масштабністю перетворень, інноваційні технології також класифікуються на підставі двох ознак: наявності моделі (предмету чи процесу діяльності) і наявності ролей (характеру спілкування тих, хто навчається).

Виділяють неімітаційні та імітаційні інноваційні технології. Неімітаційні технології не передбачають побудову моделей досліджуваного явища, процесу або діяльності. Змістова частина технології має проблемний характер та передбачає використання різних технічних засобів навчання. Основою імітаційних технологій є імітаційне або імітаційно-ігрове моделювання. У відповідності до другої ознаки класифікації – наявності ролей, імітаційні технології поділяються на ігрові та неігрові [21].

Імітаційне моделювання за визначенням Р. Шеннона є процесом конструювання реальної системи та постановки експериментів на цій моделі з метою розуміння поведінки системи чи оцінки різних стратегій, що забезпечують її функціонування.

Технологія імітаційного моделювання використовується в різних ситуаціях організації навчальної діяльності майбутніх фахівців. В одних ситуаціях розглядається безпосереднє використання імітаційного моделювання в процесі навчання, при проведенні занять та реалізації різних пізнавальних задач, тобто в якості форми організації навчально-пізнавальної діяльності. В центрі уваги виявляються дидактичні основи організації індивідуальної та колективної діяльності тих, хто навчається. В інших ситуаціях імітаційне моделювання виступає як специфічний метод пізнання та дослідження дійсності.

Технологія імітаційного моделювання в спеціальній літературі багатьма авторами (І. Абрамової, І. Бистрової, Н. Борисової, А. Панфілової, В. Платова, та ін.) розкривається через форму ділової гри, в процесі якої відбувається «занурення» тих, хто навчається, до конкретної ситуації, яка моделюється за допомогою засобів імітаційного моделювання чи конструктором гри. Методи навчання (моделювання професійних ситуацій та ін.) віддзеркалюють сутність майбутньої професії, створюють механізми прояву компетентності, формують професійні якості спеціалістів, є своєрідним полігоном, на якому слухачі відпрацьовують професійні навички в умовах, наближених до реальних.

Відповідно до цього визначаються і можливості ефективного використання імітаційного моделювання для посилення мотивації за рахунок елементу змагання та суперництва, можливостей обліку індивідуальних особливостей тих, хто навчається, розподілу ролей, виявлення, інтеграції та колективного застосування знань та вмінь при емоційному навантаженні тих, хто навчається, тощо.

Таким чином, технологія імітаційного моделювання в освітньому процесі ВВНЗ розглядається нами через використання готової моделі системи, що аналізується чи її проектування, рольову взаємодію в умовах рішення професійно-орієнтованих (навчальних та практичних) задач, направлених на розвиток професійної компетентності та особистісний розвиток слухачів в процесі навчання з можливістю відтворення такої діяльності в реальних умовах.

В рамках нашого дослідження ми визначаємо, що саме технологія імітаційного моделювання є тією інноваційною технологією, на базі застосування якої у закладах вищої військової освіти можна уникати багатьох недоліків традиційного навчання, пов'язаних із пасивністю слухачів та часто формальним характером їх знань, недостатністю його впливу на практико-перетворювальну та емоційну сфери особистості майбутнього фахівця. Поряд із можливостями посилення особистісно-орієнтованої професійної підготовки імітаційні моделі сприяють набуттю колективного досвіду розв'язання професійних проблем, здатності до колективної рефлексії, продуктивного професійного спілкування, трансформації засвоєних знань у внутрішній план дій. Завдяки спеціально створеним умовам за допомогою різноманітних моделей і технік квазіпрофесійної діяльності ще у стінах навчального закладу напрацьовується професійна компетентність майбутніми магістрами військового управління.

Висновки. Проведене нами дослідження дозволяє пов'язати процес комплексного цілеспрямованого розвитку, удосконалення та становлення особистості майбутніх магістрів військового управління із застосуванням інноваційної педагогічної технології імітаційного моделювання як найбільш

доцільної для формування професійної компетентності на підставі таких висновків:

1. Інноваційні процеси у сфері вищої військової освіти передбачають технологізацію професійної підготовки слухачів та вимагають модернізації та вдосконалення всього навчально-виховного процесу. Технологічний підхід до навчання забезпечує проектування оптимальної побудови навчального процесу та реалізацію його з метою досягнення дидактичних цілей.

2. Інноваційна технологія імітаційного моделювання є педагогічною технологією як змістовна техніка реалізації системи всіх компонентів педагогічного процесу; системна педагогічна діяльність, яка реалізовує науково обґрунтований проект навчально-виховного процесу; дидактична система, використання якої дозволяє найбільш ефективно та з гарантованою якістю вирішувати педагогічні задачі.

3. Технологія імітаційного моделювання застосовується у навчальному процесі через використання готової моделі системи, що аналізується, її проектування, рольову взаємодію учасників в умовах вирішення професійно-орієнтованих задач. Завдяки спеціально створеним умовам за допомогою різноманітних моделей і технік квазіпрофесійної діяльності вона дозволяє результативно напрацьовувати професійну компетентність ще у стінах навчального закладу. Разом з тим, для успішного досягнення цілей навчання при реалізації компетентісного підходу передбачається ефективне комбінування різноманіття інноваційних технологій у навчальному процесі.

4. Впровадження в освітній процес технології імітаційного моделювання вимагає змін в дидактичній системі навчального закладу, як то: попереднє проектування навчального процесу; спеціально організоване цілепокладання, об'єктивний контроль досягнення поставлених дидактичних цілей; структурна та змістовна цілісність; вибір оптимальних методів, форм та засобів навчання; наявність оперативного зворотного зв'язку.

Список використаної літератури

1. Основи педагогіки вищої військової школи: Навч. посіб. / За заг. ред. В. Г. Радецького. – К. : НАОУ, 2008. – 152 с.
2. Військова психологія та педагогіка: інноваційний підхід: підручник у 2 ч. Ч. 1 / колектив авторів ; за заг. ред. С. Д. Максименка. – К. : НУОУ, 2013. – 472 с.
3. Коджаспирова, Г. М. Педагогический словарь: для студ. высш. и сред. пед. учеб. зав-й. / Г. М. Коджаспирова, Ю. А. Коджаспиров. – М. : Академия, 2001. – 176 с.
4. Рапацевич, Е. С. Психолого-педагогический словарь / Е. С. Рапацевич. – Минск: «Современное слово», 2006. – 928 с.
5. Маркова, А. К. Психология профессионализма / А. К. Маркова. – М. : Знание, 1996. – 308 с.
6. Маркова, А. К. Формирование мотивации учения / А. К. Маркова, Т. А. Матис, А. Б. Орлов. – М. : Просвещение, 1990. – 192 с.
7. Равен Дж. Компетентность в современном обществе: выявление, развитие и реализация / Пер. с англ. – М., «Когито-Центр», 2002. – 396 с.
8. Слостенин, В. А. Формирование профессиональной культуры учителя / В. А. Слостенин. – М., 1993. – 256 с.
9. Подласый, И. П. Педагогика: Новый курс: Учебник для студ. высш. учеб. заведений / И. П. Подласый. – М. : Гуманит. изд. центр ВЛАДОС, 2001. – 576 с.
10. Сучасні системи вищої освіти: порівняння для України / В. Зубко; Нац. Ун-т «Києво-Могилянська академія». – К. : КМ Academia, 2009. – 290 с.
11. Ягупов, В. В. Педагогіка: [навчальний посібник] / В. П. Ягупов. – К. : Либідь, 2003. – 560 с.
12. Неижмак, В. В. Формирование профессиональной компетентности выпускника высшего военного учебного заведения (на примере общепрофессиональных дисциплин): дис. канд. пед. наук : 13.00.08 / Неижмак Владимир Вячеславович. – У., 2004. – 205с.
13. Словник іншомовних слів: 23000 слів та термінологічних словосполучень / Уклад. Л. О. Пустовіт та ін.. – К. : Довіра, 2000. – 1018 с.
14. Козлова, В. И. Системные признаки педагогической технологии [Текст] // Проблемы и перспективы развития образования: материалы междунар. науч. конф. (г. Пермь, апрель 2011 г.). Т. I. – Пермь : Меркурий, 2011. – С. 25–29.
15. Сучасні педагогічні технології: Навчальний посібник / Нісімчук А. С., Падалка О. С., Шпак О. Т. – К. : Видавничий центр «Просвіта»; Пошуково-видавниче агентство «Книга Пам'яті України», 2000. – 368с.

16. Криворучко, Н. І. Інноваційні педагогічні технології під час професійної підготовки майбутніх фахівців / Криворучко Н. І., Криворучко К. І. // [Електронний ресурс] – Режим доступу до видання: <http://intkonf.org/category/arhiv/sotsium-nauka-kultura-24-26-sichnya-2012-r/>

17. Азимов, Э. Г. Новый словарь методических терминов и понятий (теория и практика обучения языкам)/ Э. Г. Азимов, А. Н. Щукин. – М. : Издательство ИКАР, 2009. – 448с.

18. Шапран, О. Інноваційні технології в педагогіці та психології: їх сутність та різновиди / О. Шапран, В. Шапран // Вісник Інституту розвитку дитини. Вип.12.Серія: Філософія, педагогіка, психологія: Збірник наукових праць. – Київ: Видавництво Національного педагогічного університету ім. М.П. Драгоманова, 2010. – С.147–153.

19. Сікорський, П. І. Кредитно-модульна технологія навчання: [навч. посібн.]. – К. : Вид-во Європ. ун-ту, 2004. – 127с.

20. Быстрова, И. Н. Имитационное моделирование как технология подготовки специалистов технического профиля в вузе: дис.канд.пед.наук: 13.00.08 / Быстрова Инна Николаевна. – Шахты, 2008. – 200с.

21. Чернилевский, Д. В. Дидактические технологии в высшей школе: учеб.пособ. [для вузов] / Дмитрий Владимирович Чернилевский – М. : ЮНИТИ-ДАНА, 2002. – 437с.

Стаття надійшла до редакції 10.11.2016

Заика Л. Особенности формирования профессиональной компетентности на основе технологии имитационного моделирования

В статье рассматривается инновационная педагогическая технология имитационного моделирования и ее ключевые понятия: «технология», «педагогическая технология», «инновационная технология», «имитационное моделирование». На основе анализа современных исследований обосновывается технология имитационного моделирования в контексте формирования профессиональной компетентности магистров военного управления.

Ключевые слова: *инновационная технология; имитационное моделирование; педагогическая технология; технология имитационного моделирования; технология обучения.*

Zaika L. Features formation of professional competence based on the simulation technology

The article considers innovative pedagogical technology of simulation and its key concepts: «technology», «educational technology», «innovative technology», «simulation». Based on analysis of current research the simulation technology is substantiated in the context of professional competence formation of military master degree.

In the article on the basis of analysis of researches that is sanctified to the modern tendencies in education questions of modernization of educational process and necessity of introduction of the most effective technologies forming of professional competence of military master's degrees are defined.

Because of insufficient development of mechanisms of realization of competence bases in military education with tradition technologies of studies, transition from traditional methods, forms, facilities, methodologies of forming of professional competence to new innovative pedagogical technologies is proved. It is accented on introduction of educational innovations of formation didactic concept of student's thinking.

In preparation of military specialists for creation extraordinarily important audience conditions of corresponding semiprofessional environment, professional relations and actions we offer using of simulation educational models. It allows applying of knowledge for decision of future tasks activity of military master's degrees and forming the professional competence in educational institution.

It is proved the simulation technology is the innovative technology; during of its application in higher military we will avoid many defects of traditional studies such as: passivity, formal character of knowledge and insufficiency of student's influence on the practice and emotional spheres of personality of military specialist.

On the basis of analysis of innovative simulation technology key concepts («technology», «education technology», «innovative technology», «simulation») it is identified, that simulation technology comes forward as: education technology with a rich content technique of realization all tools of pedagogical process; system pedagogical activity that realizes the didactic project; didactic system for most effectively and guaranteed quality to decide pedagogical tasks.

At the same time it is defined introduction in the educational process of simulation technology requires substantial changes in the didactics system of educational institute, such as: previous planning of educational process; special organization of targeting, objective control of achievement of putting didactics aims; done early electing of optimal methods, forms and facilities of studies; establishing an operative reverse connection.

Keywords: *education technology; innovative technology; simulation; simulation technology; technology.*